

n belenöttem”

KORÁBBI FELVÉTEL: CONSTANTIN MIHU

nek a menedzselése jelenti. A bevételekhez képest, amelyek nem kicsik, az RLSZ befektetései minimálisak. Magukra van gondjuk, lásd Dumitru Dragomir ötezer eurós nyugdíját, amit a föderációtól kap, de az, hogy miként folyik az edzőképzés meg az utánpótlás-nevelés, mintha másodlagos kérdés lenne.

– A magyar válogatott reménykeltő sorozatát fellángolásnak tartja, vagy egy bizonyos pozitív folyamat várható következményének?

– Mindenképpen az utóbbi időszak komoly befektetéseinek tulajdonítom. A stadionépítési láz, a gyermekekkel való egyre komolyabb foglalkozás, a sportolók megbecsülése mind-mind olyan tényezők, amelyek hozzájárultak a magyar labdarúgás fellendítéséhez.

– Mekkora tartja ezt a fellendülést? Lát-e esélyt arra, hogy a válogatott és a bajnokság elitje legalább a '80-as évek szintjére kapaszkodja fel magát?

– Nagy a változás, de még távol áll a harmincöt-negyven esztendővel ezelőtti szinttől. Viszont ha a magyar labdarúgás továbbra is ebben az ütemben fejlődik, szerintem öt-hat éven belül elérheti az 1980-as évek színvonalát. Ebben a haladási folyamatban rendkívül fontos szakasznak tartom azt, ami novemberben következik, és pedig az Izland elleni sorsdöntő mérkőzést (az interjú október végén készült – szerk. megj.). Mert azért nem mindegy, hogy a csapat megmérettethet az Európa-bajnokságon vagy itthonról kénytelen követni.

– Mi történik a szatmárnémeti labdarúgással? Két évvel ezelőtt megszűnt az Olimpia, a városi sportklubként alakult CSM pedig mindössze a harmadosztály alsóházában kapálózik.

– A szatmári foci, és nem csak, az 1990 utáni rendszer áldozata. Az utóbbi harminc esztendőben a romániai kluboknál szinte az lehet elnök, aki akar. Vagy pontosabban: akinek van pénze. Mit számít, hogy ért a focihoz vagy sem, amennyiben hatalomra vágyik, megvásárolhatja magának a tisztséget, vagy akár az egész klubot. Az úgynevezett befektetők ott tévednek, hogy azt hiszik,

A nagykarolyi futballiskola neveltjei, Helvei, Keiser és Bereczki az Olimpia színeiben

a labdarúgás hozza a pénzt, holott ellenkezőleg, viszi. Másrészt az az érzésük, hogy pénzzel, és csakis pénzzel lehet csapatot építeni. Sőt meggyőződésük, hogy a csapatot nekik kell összeállítaniuk, az edzőket csak azért tartják, hogy kudarc esetén legyen egy bűnbak, akire rá lehet kenni mindent. Régebben csak Gigi Becali tartott leckéket az edzőinek, ma már egyre több klubvezető követi a példáját. Pedig már láttunk olyat, hogy a gazdag klubok bukácsoltak, a szerényebb anyagi lehetőséggel rendelkezők pedig fölülkerekedtek. Akaraterő, szaktudás és türelem kérdése az egész. Lehetetlen eredményt elérni egyik napról a másikra. De ebben a demokráciában az kerül hatalomra, aki jobban dumál és többet ígér. Akárcsak a politikában.

– Ha már a politikáról esett szó, kérdezném az alpolgármestert, hogy van-e igény Nagykarolyban egy ütőképes C osztályos csapatra? És ha igen, lehetőség is társul hozzá?

– Igény mind lehet, lehetőség aligha. Egy harmadosztályos csapat fenntartása évi legalább 250–300 ezer euróba kerül. Egy ilyen kisváros, mint a miénk, ezt az összeget nem bírja meg. Nem csak az önkormányzat, a település gazdasága sem. Károlyban nincs annyi tehető üzletember, aki felvállalhatná a csapat költségeinek legalább a felét. Ezt határozottan állítom úgy is, mint al-

polgármester, de úgy is, mint olyan, aki focizott és edzősködött is a városban. Persze azok, akik nem látnak a dolgok mögé, nekünk szögeznek a kérdést, hogy ha annak idején lehetett, manapság miért nem lehet. Egyrészt hajdanán az ipari egységek állták a futballisták fizetését. Másrészt volt, akiből csapatot építeni. Más elfoglaltság híján mi özlönlöttünk a focipályára, nem úgy, mint a mai gyerekek, akik sokkal kényelmesebbek. Arról nem is beszélve, hogy az, aki mégis a sportnak szenteli a gyermekkorát, az iskola elvégzése után itt hagyja a várost, és egyetemre, dolgozni megy Szatmárnémetibe vagy még odébb. Ha nincs utánpótlásod, akkor hoznod kell játékost. És mivel kezdi az idegen? Milyen körülményeket kínálsz, mekkora fizetést adsz?

– Szatmárnémeti viszont nem is kisváros, a gazdasági ereje és a labdarúgás hagyománya minimum egy másodosztályos csapat után kiált.

– Ha sikerülne a megyéből, beleértve Nagykarolyt is, összeszedni a tehetséges focistákat, azok mellé pedig igazolni pár tapasztaltabb játékost, beszélhetnénk a jelenleginél magasabb szintű labdarúgásról. Ehhez azonban a városi meg a megyei önkormányzat összefogására, egy komoly, hozzáértő szaktekinetelyekből álló vezetőtanács kialakítására, kemény, vezetők előtt nem meghajló, odaadó, a csapatért élő és dolgozó edző kinevezésére volna szükség. Egy ilyen projekthez viszont türelemre is szükség van; aki azt mondja, hogy fél esztendő alatt össze tud hozni egy partiképes csapatot, hazudik. A komoly munkához legalább három évre van szükség.

– Hol van az a klubvezető vagy tulajdonos, akit ilyen türelemmel áldott volna meg a sors?

– Itt van a legnagyobb gond. A legtöbben azt szeretnék, hogy most azonnal művelj csodákat. Pedig elég lenne példát venni az igazán nagyoktól: ott van eredmény, ahol az utánpótlás-nevelést komolyan veszik.

Nagykarolyi alpolgármesterként Kovács Jenő jobbkeze

FOTÓ: BOROS ERNŐ

csupa ismeretlen játékosokból álló falusi csapat hülyét csináljon belőlünk. A visszavágó is gyanús körülmények közt zajlott, mindössze 1–1-re játszottunk egy olyan mérkőzésen, amelynek az eredményét a játékvezető alakította. Kolossy Ferenc nemcsak hogy utálta a szatmáriakat, ráadásul a Scornicești házi bírója is volt. Nem vártuk el, hogy minket segítsen, de azt sem hittük volna, hogy egy magyar ember így elbánik velünk. Már az első perctől rám vadászott, és mintegy 20 percnyi játék után ki is állított. Teljesen érdemtelenül. Egy olyan korszakot éltünk, amikor a magas szintekről irányított játékvezetők azt tettek veled, amit akartak. Most is előfordul, hogy tévesen fújnak be ezt-azt, de a média segítségével manapság legalább meg tudod védeni magad, be tudod bizonyítani az igazad.

– A román válogatott katasztrofális októbere számos vitát szült arról, hogy kinek is kellene ülnie a kispadon. Egy újabb edzőváltás elegendő lenne a hullámvölgyből való kilábaláshoz?

– Aligha. Persze én Mirel Rădoi-t sem tettem volna oda felnőtt válogatottat irányítani. Alig két-három éve van a pályán, nem mondom, szép eredményt ért el az ifjúkkal, de még nem rendelkezik azzal a tapasztalattal, ami egy felnőtt válogatott irányításához szükséges. Viszont ha éppen rá esett a választás, akkor időt kell adni neki, és hagyni, hogy dolgozzon. Attól tartok, hogy az októberi három kudarc után a bukaresti sajtó úgy szétszedi, hogy végül lemond. Holott ennél a csapatnál nem Rădoi személye jelenti a legnagyobb gondot. Nézzük csak meg a játékosokat! Nem hinném, hogy ettől a kerettől

